

Ne hagyj elesnem, felséges Isten

Nagybányai Máttyás, 1570 előtt

Kolozsvár, 1744

1. Ne hagyj el-esnem, fel-sé-ges Isten, ke-se-rű-ségem-ben!
Te szent Fi-a dért légy se-gítség-gel: ne essem kétség-ben,
Mert mindenfe-lől, látod, Úr Isten, vagyok kí-sértet-ben.

2. Az Írás rólad, Felséges Isten, bizonytal azt mondja, Hogy valakinek te benned vagyon szíve nyugodalma, Az olyan ember meg nem szégyenül, mert te vagy oltalma.

3. Gyermekségetől fogva, Úr Isten, mind ez ideiglen Téged hívtalak én segítségül minden szükségemben, Mostan is nincsen több bizodalmam sem földön, sem mennyen.

4. Nincsen szívemnek több bizodalma, Úr Isten, náladnál, Valamíg gyötresz, szabad légy velem, csak ne haragudjál, Mint kegyes Atya, fiadat dorgálj, csak hogy meg ne útálj.

5. Csak te egyedül voltál, Istenem, énnékem gyámolom, Nagy fájdalmimban és romlásimban az én vígasztalom; Ne hagyj elesnem, s megszégyenülnöm, kegyes oltalmózom!

6. Mely nagy örömem és bizodalmam vagyon nékem ebben: Hogy ígéreted, mint drága zálog, itt van én szívemben; Krisztus Jézusért engem meghallgatsz, tudom, kérésemben.

7. Jelentsd meg hozzám, felséges Isten, kegyelmességedet És véghetetlen, kegyes atyai te nagy szerelmedet, Hogy teljesítsd be könyörgésemre szent ígéretedet.

8. Add meg, Úr Isten, te szent nevedért, amit tőled kérek, Szent Fiad által, teljes szívemből, melyért most könyörgök, Mert csak te benned bízom, Úr Isten, míg e testben élek.